

ších soudů jako zmatečná a odmítl žádost knihovních věřitelů o zaplacení jich pohledávek z požární náhrady.

D ů v o d y:

Jde o rozdělení, pokud se týče vydání požární náhrady, uložené po rozumu Šu 1425 obč. zák. na soudě. Na usedlosti, již se náhrada týče, vázne zástavní právo pro více pohledávek. Uložená požární náhrada byla sice podle pojišťovací smlouvy (§ 35) určena k znovuzřízení vyhořelých budov, ale k tomu nedošlo a se strany pojištěnce, Marie M-ové, ježto usedlost čis. 34 vl. čis. 33 v T. byla zatím exekučně prodána, dojíti nemůže. Po rozumu Šu 457 obč. zák. a Šu 215 ex. ř. (srovnej též jud čis. 162 bývalého nejvyššího soudu) nastupuje tudíž složená na soudě požární náhrada na místo shořelých budov, spadá do exekuční rozvrhové podstaty za prodanou usedlost a jest ji rozdělití a ji k vydání poukázati výhradně příslušným exekuční soud. Učinil-li tak, jak se stalo v tomto případě a k tomu přes to, že exekuční soud již rozvrhové řízení zahájil a požární náhradu do rozvrhové podstaty pojal, soud v řízení nesporném, jest řízení toto a na základě něho vydané usnesení prvního i rekursního soudu zmatečným (§ 1, 16 nesp. pat. a § 42 j. n.), a bylo k dotyčné výtce v dovolacím rekursu Marie M-ové, obsažené ve výtce nezákonnosti napadeného usnesení, usnesení ta zrušiti a žádosti o vydání požární náhrady v řízení nesporném odmítnouti. Na věci pokud se týče vydání částky 10.665 Kč 14 h hromadné sirotčí pokladně nemění ničeho okolnost, že Marie M-ová s vydáním tím souhlasila, to tím méně, že její souhlas nestačil, ježto byli tu ještě jiní ohledně požární náhrady oprávnění, najmě hypotekární věřitelé, ti k jednání nebyli přibráni (§ 2 čis. 4 nesp. pat.) a jejich souhlas scházel.

Čís. 4795.

Při exekuci na pohledávku nutno v exekučním návrhu udati i její právní důvod.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, R II 51/25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci na pohledávku dlužníka proti společenstvu A., rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle Šu 54 čis. 3 ex. ř. má návrh na povolení exekuce obsahovati všecka udání, která dle povahy toho kterého případu jsou důležitá pro nařízení, jež má povolující nebo exekuční soud vydati v zájmu vedení exekuce. Při exekuci na pohledávky nutno tudíž udati přesně jméno a bydliště poddlužníkovo, právní důvod pohledávky, na niž se vede exekuce a její výši (viz Neumann: Komentář k exekučnímu řádu 2. vydání str. 243, sbírka úředních formulářů čis. 275). V exekučním návrhu,

o nějž jde, není tohoto přesného určení pohledávky, příslušející dlužníkům proti poddlužníku (společenstvu) co do jejího právního důvodu, neboť mluví se prostě o »pohledávce 500 Kč«. Měl tedy soud exekuci povolující, nepokládal-li za vhodné, by zjednal nápravu dle Šu 84 c. ř. s. a 78 ex. ř. (§§ 89 jedn. ř.) již pro tento nedostatek návrh zamítnouti. K vysvětlení, jichž se dostalo soudům nižších stolic teprve v řízení opravném, nelze přihlížeti, ježto se obě strany co do povahy nároku dlužníků vůči společenstvu podstatně rozcházejí a příslušná šetření nebyla by po rozumu Šu 3 a 55, druhý odstavec ex. ř. přípustna ani v první stolici, poněvadž jde o návrh na povolení exekuce, a nedostává se podmínek, jež má na zřeteli § 3 ex. ř.

Čís. 4797.

Zákon o obecním hospodářství ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.

Žalobě na soudě o náhradu škody proti činovníkům obce musí předcházeti nález samosprávného dozorčího úřadu i tehda, když šlo o soukromoprávní činnost obce (nákup a prodej uhlí pro obecnístvo).

Zkoumati příčinnou souvislost mezi zaviněním a škodou zůstává vyhrazeno soudu.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv II 772/24.)

Žalující obec domáhala se na svých činovnících Josefu H-ovi a Janu A-ovi zaplacení 20.000 Kč. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě proti Josefu H-ovi, ohledně Jana A-a žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně uznal oba žalované povinnými zaplatiti žalující obci rukou společnou a nerozdílnou 20.000 Kč. N e j v y š š í s o u d k dovolání obou žalovaných zrušil ohledně žalovaného Josefa H-a rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a žalobu ohledně tohoto žalovaného odmítl, ohledně spolužalovaného Jana A-a pak obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V projednávaném případě žaluje obec žalované jako své činovníky o náhradu škody ze správy obecního hospodářství a vlastní podnět k této žalobě zavedla t. zv. uhelná akce obce, jejíž provedením byl pověřen žalovaný Josef H. jako starosta. Z usnesení obecní rady objednal starosta Josef H. pro obec bankou Ž. 6 vagonů uhlí v ceně 42.239 Kč 04 h, prodal tři vagony, za něž stržil 25.226 Kč 68 h a ostatní tři vagony odevzal místní školní radě ve V. za 17.016 Kč 28 h, jež měly býti obci zpět splaceny z paušálu, který obec místní školní radě v tom roce částkou 67.000 Kč pro její potřeby poskytnouti měla. Bance Ž. byl účet za uhlí zapraven splátkou 20.000 Kč a pozdějším doplatkem 22.239 Kč 04 h, k němuž 20.000 Kč bylo opatřeno zápůjčkou u záložny ve V. a zbytek 22.239 Kč 04 h byl starostou H-em k tomu dodán. Při likvidaci